

Ще думамъ азъ: Ахъ, птички, овци,
И вий си имате деца,
При васъ играятъ ваш'тѣ рожби
Но мойта въ чужда е страна!

Кога се вече ти находишъ
По чуждостранни градове,
И въ тази кжща пакъ си додишъ,
Кой ще ти помощъ подаде?

Кжде е мойта майка мила,
Роднинитѣ ще питашъ ти,
Но само нейната могила
Тогазъ щжтъ ти покажатъ тѣ.

Душата ^{ти} не ще забрави
Това, що ти хортувахъ азъ.
Върви, носи си много здраве
И споменувай пакъ за насъ.

4. ИЗПРОВОДЯКЪ НА ЕДНОГО БЪЛГАРИНА ИЗЪ ОДЕСА

Ти тръгвашъ, друже нашъ любезний,
Достигна тозъ неносенъ часъ,
Когато вече въ пжтъ последний
Ний слушае тукъ твоятъ гласъ.

Фърчи, фърчи, о друже съ радость,
Фърчи къмъ роднитѣ страни;
Развесели ти твойта младость
Подъ милитѣ намъ планини.

Небесна радость тамъ живѣе
Покрай студената вода;
Тамъ вѣтърътъ кога повѣе,
Въ сърдца разлива веселба.